

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 456/2020-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. septembra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia jej práv „na spravodlivý proces, dôstojnosť a integritu matky, prietahy“ postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Sžsk 113/2018 a jeho rozsudkom z 27. novembra 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. marca 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich práv „na spravodlivý proces, dôstojnosť a integritu matky, prietahy“ postupom Najvyššieho

súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Sžsk 113/2018 a jeho rozsudkom z 27. novembra 2019 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“ alebo „napadnuté rozhodnutie“). Ústavná sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 16. marca 2020.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka je poberateľkou dávky v hmotnej núdzi, ktorá jej bola rozhodnutím Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Malacky č. MAI/OHN-NVA+SSD/SOC/2015/1246-0081 z 23. novembra 2015 (ďalej len „rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu“) podľa § 25 ods. 2 zákona č. 417/2013 Z. z. o pomoci v hmotnej núdzi a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o hmotnej núdzi“) a zákona č. 601/2003 Z. z. o životnom minime a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o životnom minime“) znížená na sumu 35,40 € mesačne od 1. novembra 2015.

3. Rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu napadla sťažovateľka riadnym opravným prostriedkom, o ktorom rozhodlo Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny, odbor pomoci v hmotnej núdzi a štátnych sociálnych dávok rozhodnutím sp. zn. UPS/US1/SSVOPHNSSD/SOC/2016/182-0002 Sv z 22. januára 2016 (ďalej len „rozhodnutie druhostupňového správneho orgánu“) tak, že odvolanie sťažovateľky podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku zamietol a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu.

4. Sťažovateľka podala proti rozhodnutiu druhostupňového správneho orgánu žalobu, ktorou sa sťažovateľka domáhala preskúmania rozhodnutia druhostupňového správneho orgánu.

5. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) žalobu sťažovateľky zamietol rozsudkom sp. zn. 5 S 63/2016 z 28. novembra 2017 (ďalej len „rozhodnutie krajského súdu“).

6. Rozhodnutie krajského súdu napadla sťažovateľka kasačnou žalobou, o ktorej bolo rozhodnuté rozsudkom najvyššieho súdu.

7. Sťažovateľka je toho názoru, že neboli splnené zákonné predpoklady pre zníženie dávky v hmotnej núdzi, a to napriek tomu, že matka sťažovateľky opatruje syna sťažovateľky, keďže sťažovateľka ako slobodná matka sa riadne stará o svojho syna, ktorý je ťažko zdravotne postihnutý s odkázaním na opatrovanie a potrebuje osobitnú, nielen osobnú starostlivosť, ktorú mu sťažovateľka poskytuje. Samotná skutočnosť, že matke sťažovateľky bol priznaný príspevok na opatrovanie vnuka – fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím, nepreukazuje, že sa sťažovateľka osobne, každodenne a riadne nestará o svojho syna. Táto skutočnosť preukazuje len to, že matka sťažovateľky poskytuje jej synovi zvýšenú starostlivosť. Sťažovateľka zastáva názor, že podmienky plynúce z § 11 ods. 2 písm. a) v spojení s § 7 ods. 2 písm. e) zákona o hmotnej núdzi splňa, keďže sa ako slobodná matka osobne, každodenne a riadne stará o svojho syna odkázaného na opatrovanie.

8. Napadnuté rozhodnutie podľa názoru sťažovateľky obchádza účel zákona o hmotnej núdzi a zákona č. 447/2008 Z. z. o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia“). Správne orgány a všeobecné súdy vec právne posúdili tak, že sťažovateľka nie je žiadnou z osôb, ktorým zákon priznáva nárok na ochranný príspevok, a takéto posúdenie je protiústavné. Pritom je preukázané, že sťažovateľka je osobou v hmotnej núdzi a osobne, každodenne a riadne sa stará o svojho syna. Zákon o hmotnej núdzi neobsahuje ustanovenia, podľa ktorých by mohlo dôjsť pri osobitnej zvýšenej pomoci dieťaťu pri kompenzačnej pomoci opatrovateľa k zániku finančného nároku na ochranný príspevok pre členov domácnosti v hmotnej núdzi.

9. Sťažovateľka navyše zastáva názor, že najvyšší súd mal rozhodnúť o kasačnej žalobe na pojednávaní, čo neurobil.

10. Na základe už uvedeného sťažovateľka konštatuje, že rozhodnutím správnych orgánov a najvyššieho súdu bola ukrátená na svojich právach a slobodách. Žiada aj finančné zadost'učinenie a odškodnenie a o ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov.

II.

Právomoc ústavného súdu, relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

11. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

12. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

14. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde štvrtej vety ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

16. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne „... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“ a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity.

17. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, III. ÚS 263/03, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06, III. ÚS 198/07, III. ÚS 79/2012).

18. Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre, poukazujúc na svoje ústavné postavenie (čl. 124 ústavy), opakovane zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol

náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O svojvôli, resp. arbitrárnosti pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

19. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

20. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

21. Podľa § 11 ods. 1 zákona o hmotnej núdzi ochranný príspevok je určený na zabezpečenie osobných výdavkov člena domácnosti, ktorý nemá možnosť zabezpečiť si príjem alebo zvýšiť si príjem vlastnou prácou.

22. Podľa § 11 ods. 2 zákona o hmotnej núdzi ochranný príspevok za každého člena domácnosti je 63,07 eura mesačne, ak ide o člena domácnosti podľa § 7 ods. 2 písm. a), b), d) až f)

23. Podľa § 39 ods. 2 zákona o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia účelom opatrovania je zabezpečiť každodenne pomoc fyzickej osobe s ťažkým zdravotným postihnutím pri úkonoch sebaobsluhy, pri úkonoch

starostlivosti o domácnosť a pri realizovaní sociálnych aktivít s cieľom zotrvať v prirodzenom domácom prostredí.

24. Podľa § 7 ods. 2 písm. e) zákona o hmotnej núdzi o možnosť zabezpečiť si príjem alebo zvýšiť si príjem vlastnou prácou sa neskúma, ak ide o fyzickú osobu, ktorá sa osobne, každodenne a riadne stará o fyzickú osobu s ťažkým zdravotným postihnutím odkázanú na opatrovanie.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

25. Ústavný súd stabilne vo svojej judikatúre týkajúcej sa otázky právomoci ústavného súdu na prerokovanie ústavnej sťažnosti v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy uvádza, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

26. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že podstata argumentácie sťažovateľky sa týka posúdenia splnenia zákonných podmienok pre zníženie pomoci v hmotnej núdzi o ochranný príspevok v sume 63,07 € v zmysle § 11 ods. 2 písm. a) v spojení s § 7 ods. 2 písm. e) zákona o hmotnej núdzi a posúdenia vzájomného vzťahu medzi ochranným príspevkom pre osobu v hmotnej núdzi v zmysle ustanovení zákona o hmotnej núdzi a príspevkom na opatrovanie fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím v zmysle zákona o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia. Inak povedané, či priznanie príspevku na opatrovanie fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím vylučuje priznanie (poberanie) ochranného príspevku pre osobu v hmotnej núdzi z dôvodu výkonu osobnej, každodennej a riadnej starostlivosti o fyzickú osobu s ťažkým zdravotným postihnutím odkázanú na opatrovanie.

z 29. októbra 2015 bol [REDAKOVANÉ] (matke sťažovateľky) na základe jej žiadosti z 30. septembra 2015 priznaný peňažný príspevok na opatrovanie fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím od 1. septembra 2015, ktorou je jej vnuk [REDAKOVANÉ] (syn sťažovateľky). Uvedená skutočnosť viedla správny orgán k rozhodnutiu o znížení pomoci sťažovateľke v hmotnej núdzi o ochranný príspevok v sume 63,07 € na sumu 35,40 € od 1. novembra 2015.

31. Ústavný súd sa preto pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti v kontexte už uvádzanej rozhodovacej činnosti sústredil na posúdenie otázky, či možno považovať napadnutý rozsudok najvyššieho súdu za ústavne udržateľný a akceptovateľný z hľadiska námietok, ktoré sťažovateľka proti nemu uplatňuje.

32. Ako logicky a presvedčivo najvyšší súd uviedol, ochranný príspevok a peňažný príspevok na opatrovanie sú dva odlišné a od seba nezávislé inštitúty a nároky, ktoré sú upravené dvomi rozličnými zákonmi, a to zákonom o hmotnej núdzi a zákonom o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia. Oba predpokladajú pre splnenie podmienok na ich priznanie výkon osobnej, každodennej a riadnej starostlivosti o fyzickú osobu s ťažkým zdravotným postihnutím odkázanú na opatrovanie.

33. Ochranný príspevok zohľadňuje také životné situácie, počas ktorých si občan v hmotnej núdzi nemôže zabezpečiť príjem vlastnou prácou. V prípade sťažovateľky bola nemožnosť zabezpečiť si príjem vlastnou prácou daná práve tým, že vykonávala osobnú, každodennú a riadnu starostlivosť o svojho syna, ktorý je na opatrovanie odkázaný.

34. Keďže matke sťažovateľky bol rozhodnutím z 29. októbra 2015 priznaný príspevok na opatrovanie syna sťažovateľky z dôvodu, že matka sťažovateľky sa o syna sťažovateľky osobne, každodenne a riadne stará, a to práve z dôvodu, že sťažovateľka nie je schopná sa o syna postarať a vykonávať opatrovanie kvôli svojmu zdravotnému stavu, musela byť sťažovateľke znížená dávka v hmotnej núdzi o ochranný príspevok, ktorý

dovtedy poberala práve z dôvodu, že sa osobne, každodenne a riadne starala o svojho syna, ktorý je fyzickou osobou s ťažkým zdravotným postihnutím odkázanou na opatrovanie.

35. Podľa § 7 ods. 2 zákona o hmotnej núdzi v aktuálnom znení možnosť zabezpečiť si príjem alebo zvýšiť si príjem vlastnou prácou sa neskúma, ak ide o fyzickú osobu, ktorá a) dosiahla vek potrebný na nárok na starobný dôchodok, b) je poberateľom predčasného starobného dôchodku, c) je invalidná z dôvodu poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť o viac ako 70 %, d) je nezaopatrené dieťa, e) je tehotná žena od začiatku ôsmeho týždňa pred očakávaným dňom pôrodu určeným lekárom, f) je osamelý rodič, ktorý sa osobne, celodenne a riadne stará o dieťa do 31 týždňov veku dieťaťa, g) sa osobne, každodenne a riadne stará o fyzickú osobu s ťažkým zdravotným postihnutím odkázanú na opatrovanie; to platí aj na čas, v ktorom sa fyzickej osobe poskytuje odľahčovacia služba podľa osobitného predpisu, h) sa zúčastňuje na resocializačných programoch v resocializačnom stredisku pobytovou formou, v rámci ktorých si nemôže zabezpečiť príjem vlastnou prácou, i) si zvyšuje kvalifikáciu formou denného štúdia a nie je nezaopatrené dieťa, j) má nepriaznivý zdravotný stav, za ktorý sa na účely tohto zákona považuje choroba, úraz alebo karanténne opatrenie, pre ktoré je fyzická osoba uznaná ošetrovateľom za dočasne práceneschopného na viac ako 30 po sebe nasledujúcich dní. Znenie § 7 ods. 2 zákona o hmotnej núdzi v čase rozhodovania správnych orgánov o nároku sťažovateľky bolo v zásade obdobné.

36. Ústavný súd dodáva, že sťažovateľka môže popri dávke v hmotnej núdzi poberať aj ochranný príspevok, ktorý túto dávku navýši, a to aj za situácie, keď matka sťažovateľky poberá príspevok na opatrovanie syna sťažovateľky, avšak za predpokladu splnenia podmienok pre jeho poberanie z iných dôvodov, než akým je osobná, každodenná a riadna starostlivosť o fyzickú osobu s ťažkým zdravotným postihnutím odkázanú na opatrovanie [§ 7 ods. 2 písm. a) až f) a h) až j) zákona o hmotnej núdzi].

37. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého rozsudku najvyššieho súdu dospel k záveru, že právne závery najvyššieho súdu súvisiace s interpretáciou dotknutých ustanovení § 7 a § 11 zákona o hmotnej núdzi sú logické, rešpektujú účel týchto ustanovení,

a preto ich nemožno považovať za arbitrárne (svojvoľné). Ústavný súd konštatuje, že právne závery najvyššieho súdu predstavujú jeden z možných – a ústavne akceptovateľných – spôsobov právneho posúdenia zisteného skutkového stavu. Odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu je dostatočným podkladom pre výrok, ktorým najvyšší súd zamietol kasačnú sťažnosť sťažovateľky, a preto právne závery najvyššieho súdu nie sú zjavne neodôvodnené, a sú tak ústavne akceptovateľné.

38. K námietke sťažovateľky o tom, že najvyšší súd mal na rozhodnutie o jej kasačnej sťažnosti nariadiť pojednávanie, ústavný súd v prvom rade uvádza, že sťažovateľka túto námietku nijako neodôvodňuje. Bez ohľadu na absenciu odôvodnenia námietky ústavný súd poukazuje na ustanovenie § 455 Správneho súdneho poriadku, podľa ktorého kasačný súd rozhodne o kasačnej sťažnosti spravidla bez pojednávania; pojednávanie môže nariadiť, ak to považuje za potrebné. Bolo teda výlučne vecou posúdenia najvyššieho súdu, či vo veci nariadi pojednávanie. Zákon kasačnému súdu povinnosť nariadiť pojednávanie na rozhodnutie o kasačnej sťažnosti neukladá.

39. Ústavný súd za týchto okolností nemá ústavne relevantný dôvod a ani oprávnenie na to, aby prehodnocoval skutkové a právne závery najvyššieho súdu a tieto následne podroboval ústavnoprávnej korekcii. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom uvedeným v napadnutom rozsudku nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti tohto názoru a ani nezakladá oprávnenie ústavného súdu nahradiť názor najvyššieho súdu svojím vlastným. Sťažovateľkou uvádzané tvrdenia nijako nesignalizujú také pochybenia najvyššieho súdu, ktoré by mali ústavnoprávny rozmer, teda ktoré by vytvárali priestor pre možnosť vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľky po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

40. Sťažovateľka napokon namieta, že konanie o jej kasačnej sťažnosti je poznačené priet'ahmi. Túto časť sťažnosti sťažovateľka opäť nijako neodôvodňuje.

41. Ústavný súd vychádza aj zo svojej doterajšej judikatúry, podľa ktorej ústavný súd poskytuje ochranu základnému právu na konanie bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48

ods. 2 ústavy len vtedy, ak bola sťažnosť pred ústavným súdom uplatnená v čase, keď k namietanému porušeniu označeného práva ešte mohlo dochádzať alebo porušenie v tom čase ešte mohlo trvať (m. m. I.ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 204/03, IV. ÚS 102/05).

42. Ak v čase, keď sťažnosť bola ústavnému súdu doručená, už nemôže dochádzať k porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (napr. II. ÚS 55/02).

43. Ako je zrejmé, konanie na najvyššom súde o kasačnej sťažnosti sťažovateľky bolo ukončené doručením napadnutého rozhodnutia sťažovateľke 16. januára 2020. Preto v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu už k porušovaniu základného práva sťažovateľky na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy dochádzať nemohlo.

44. Z už uvedených dôvodov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

IV.

Záver

45. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. septembra 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu